

**Βραβευμένα
κείμενα και
ποιήματα
κρατούμενων
μαθητών**

Γιορτές στη φυλακή

Δεκέμβρης. Έρχονται πάλι οι γιορτές
κι εγώ ακόμη είμαι εδώ
πίσω από κάγκελα πίσω από πόρτες
κλειστές.

Να λυπάμαι, να πονώ
μακριά απ' τους δικούς μου που τόσο αγαπώ.

Αχ Θεέ μου, και να ερχόταν το χαρτί
της φυλακής μου ν' ανοίξει το κελί.

Θα 'δυνα όλη μου τη ζωή
κοντά στους δικούς μου μια μόνο στιγμή.

Κι όμως περπατώ σε κύκλο
βήματα ίδια, πρόσωπα σκυφτά
νιώθω να με πνίγει το γκρίζο
κι οι γιορτές είναι τόσο, μα τόσο κοντά!

Ας τελειώσει πια ο εφιάλτης
ας βγει τ' όνειρό μου αληθινό.

Να 'ρθει ένας άγγελος
και στην καρδιά του να με βάλει
πίσω στο πατρικό μου σπίτι να με πάει.

Και τότε πια θα δω τ' αστέρια,
γιατί η φυλακή δεν έχει ουρανό
θα πιάσω τον ήλιο με τα δυο μου χέρια
και θα διώξω μια για πάντα το κακό!

Κώστας Σ. (μαθητής β' γυμνασίου)

Το ποίημα απέσπασε 1^ο βραβείο στον Πανελλήνιο μαθητικό λογοτεχνικό διαγωνισμό του Μορφωτικού Ομίλου Πετρούπολης- που τελεί υπό την αιγίδα της Unesco ΤΛΕΕ- στην κατηγορία «κοινωνική ποίηση»

Όλος ο κόσμος είσαι εσύ

Όλος ο κόσμος μου είσαι εσύ, μάτια μου γλυκά.
Θέλω να ταξιδέψω μαζί σου στα μακρινά νησιά
για ένα σου μονάχα χάδι,
έλα κοντά μου ένα βράδυ.
Θέλω τα δυο γλυκά σου χείλη να φιλήσω
την καρδιά μου ν' ανοίξω
και να σου τη χαρίσω.
Στα όνειρά σου θα θελα να μπω
και ήρωας δικός σου να γενώ

Δυο σώματα ενωμένα
έλα να γίνουμε ένα.
Μέσα από τα δικά σου μάτια
μπορώ να δω τον γαλάζιο όμορφο ουρανό
σ' αγαπώ κάθε ώρα και λεπτό
μακριά σου να μείνω δεν μπορώ,
θα τρελαθώ.
Έρωτά μου, αν ποτέ κλάψεις
κοντά σου θα 'ρθω
να σε παρηγορήσω για να ξεχάσεις.

Ραφαήλ Αμέτ Ντ. (μαθητής γ' γυμνασίου)

Το ποίημα απέσπασε 1^ο βραβείο στον Πανελλήνιο μαθητικό λογοτεχνικό διαγωνισμό του Μορφωτικού Ομίλου Πετρούπολης- που τελεί υπό την αιγίδα της Unesco ΤΛΕΕ- στην κατηγορία «ερωτική ποίηση»

«Το σχολείο που ονειρεύεστε»

Το σχολείο που ονειρεύομαι δεν έχει σίδηρα στα παράθυρα ούτε κλειδωμένες πόρτες. Είναι ένας χώρος ανοιχτός που μυρίζει άνοιξη και φρέσκο αέρα. Δεν έχει ψηλούς πέτρινους τοίχους, νοτισμένους από την υγρασία και τα δάκρυα, μαύρους από τον καπνό του τσιγάρου. Έχει τον ήλιο κρεμασμένο στις κουρτίνες του και το μπλε τ' ουρανού καρφωμένο στο ταβάνι. Δεν είναι θαμμένο στη σιωπή, τη σκοτεινιά και τη θλίψη. Πλημμυρίζει κάθε πρωί γλυκές κουβέντες, ανθισμένα χαμόγελα και καθαρές ματιές. Εδώ οι μαθητές δεν λυπούνται τον εαυτό τους ούτε έχουν σκυμμένο το κεφάλι. Έχουν την ψυχή παραδομένη στη λαχτάρα της μάθησης και νιώθουν ότι μπορούν με τη δύναμή της να γκρεμίσουν τον κόσμο όλο και να τον χτίσουν πάλι απ' την αρχή. Δεν ζουν καθηλωμένοι σε ένα θάλαμο δίχως φως στάλα προσμένοντας κάτι ν' αλλάξει στις γκριζες θλιβερές μέρες τους. Είναι ελεύθεροι να μιλήσουν, να σκεφτούν, να κρίνουν, να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους, να αφήσουν τον κόσμο τους να ξεδιπλωθεί πάνω στο χαρτί. Δημιουργούν μέσα από τη συνεργασία με τους συμμαθητές τους, αναλαμβάνουν ρόλους, δεν είναι καχύποπτοι κι όλοι αισθάνονται ίσοι μεταξύ τους. Κανείς δεν ξεχωρίζει τον Έλληνα από τον Αλβανό, το χριστιανό από το μουσουλμάνο, το φίλο από τον εχθρό. Εδώ μέσα κάθε άνθρωπος έχει μεγάλη αξία. Όλοι ακολουθούν το δάσκαλο που είναι εκεί για να φουσήξει μέσα τους την αγάπη για τη γνώση, για την ανακάλυψη, για την ίδια τη ζωή και νιώθουν ευγνωμοσύνη που τους δόθηκε η ευκαιρία να μη λέγονται και να μη νιώθουν «κρατούμενοι» για λίγες μόνο ώρες, αλλά «μαθητές». Το σχολείο που ονειρεύομαι είναι η γέφυρά μας με τον κόσμο έξω. Είναι η διαδρομή εκείνη που θα μας φέρει πιο κοντά στο όνειρο και την ελπίδα. Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, άλλωστε. Το σχολείο μπορεί να μας δώσει την προοπτική σε ένα χώρο λίγων μόνο τετραγωνικών, να ανοίξει ένα παράθυρο στο χάος της φυλακής, όπως διάβασα σε ένα βιβλίο που μας έφερε η δασκάλα μας.

Το σχολείο που ονειρεύομαι είναι αυτό που έχω εδώ κι ένα χρόνο. Είναι αυτό που με έμαθε να αγαπώ τον εαυτό μου, να τον εκτιμώ. Είναι αυτό που με δίδαξε πως μπορώ κι εγώ να περιμένω καλύτερες μέρες στη ζωή μου κι ότι δεν τέλειωσαν όλα εκείνη τη στιγμή που με έριξαν μέσα σε μια φυλακή. Εδώ οι μαθητές περιμένουμε με λαχτάρα να ξημερώσει η καινούργια μέρα για να έρθουμε στο σχολείο κι ούτε που βγαίνουμε διάλειμμα για να προλάβουμε να μάθουμε όλα αυτά που χάσαμε τόσα χρόνια. Κι

όταν έρχονται οι γιορτές λυπόμαστε που αναγκαζόμαστε να μένουμε μόνοι και διψασμένοι για γνώση ως τη στιγμή που το σχολικό κουδούνι θα ηχήσει ξανά στ' αυτιά μας και η χαρά θα έρθει και θα θρονιαστεί πάλι στην καρδιά.

Αν από την αρχή της ζωής μας είχαμε αντιληφθεί την αξία του σχολείου αυτή τη στιγμή θα νιώθαμε ίσοι με τους υπόλοιπους μαθητές και θα διεκδικούσαμε κι εμείς μια θέση στην κοινωνία. Προσωπικά, δεν θα είχα κυνηγήσει ποτέ το εύκολο χρήμα. Δεν θα είχα στηρίξει ολόκληρη τη ζωή μου σε ένα ψέμα και δεν θα είχα ακολουθήσει τη λάθος διαδρομή. Δεν θα είχα μάταιες ελπίδες και δεν θα πίστευα σε ψεύτικες υποσχέσεις. Από τότε που ανακάλυψα τη γνώση νιώθω το μυαλό μου ελεύθερο και την ψυχή μου γεμάτη. Έμαθα να αντέχω να ζω δίχως τους ανθρώπους και τα πράγματα που αγαπώ, συνειδητοποίησα τα λάθη μου, άρχισα να διεκδικώ ξανά το μέλλον, που νόμιζα πως δεν δικαιούμαι να έχω. Νιώθω σεβασμό για τους άλλους και τους κοιτώ ίσια στα μάτια. Έμαθα να κυνηγώ τα πράγματα που έχουν διάρκεια κι όχι αυτά που φαντάζουν όμορφα και γρήγορα χάνονται. Κι είμαι εγώ ένας από τους τσιγγάνους στον καταυλισμό που έστειλα το παιδί μου στο σχολείο για να μην κάνει τα λάθη που από αγραμματοσύνη έκανα και να μην πάψει ποτέ να διεκδικεί τη ζωή και να την ονειρεύεται!

Κώστας Σ. (μαθητής β' γυμνασίου)

*Η έκθεση απέσπασε **1^ο βραβείο** στον 1^ο πανελλήνιο μαθητικό διαγωνισμό δοκιμίου-έκθεσης με θέμα «**Το σχολείο που ονειρεύεστε**». Ο διαγωνισμός διοργανώθηκε από το 3^ο Γενικό Λύκειο Νέας Φιλαδέλφειας «Μίλτος Κουντουράς» κατά το σχολικό έτος 2014-2015 με αφορμή τη συμπλήρωση 20ετίας από τη μετονομασία του σχολείου και την προσθήκη της επωνυμίας «Μίλτος Κουντουράς» στο όνομά του. Το βραβείο στον μαθητή Κώστα Σ. απένειμε η ίδια η πρόεδρος της επιτροπής του διαγωνισμού κ. **Ευαγγελία Καπετάνου** που μας τίμησε με την παρουσία της στην τελετή λήξης των μαθημάτων του σχολείου μας συνοδευόμενη από τον κ. **Λίνο Κουντουρά**, γιο του Μίλτου Κουντουρά, του αείμνηστου παιδαγωγού μας.*

«Είμαστε όλοι μαθητές»

Ο Δεκέμβρης έχει κιόλας φτάσει και οι πιο όμορφες μέρες του χρόνου είναι κοντά. Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα. Η φυλακή έχει αρχίσει σιγά-σιγά κι αυτή να αλλάζει, μα... μόνο στο περιτύλιγμα. Λίγη χρυσόσκονη πάνω σε μια γκρίζα ζωή, λίγα λαμπιόνια σε μια καθημερινότητα σκληρή και άπονη. Σήμερα ο Λουίζ ξύπνησε χαρούμενος. Σε λίγη ώρα θα τους επισκέπτονταν οι μαθητές ενός γειτονικού σχολείου. Παιδιά ίδιας ηλικίας, μα με διαφορετική ζωή κι αλλιώτικες προτεραιότητες...

Όλα ήταν έτοιμα για τη γιορτή κι εκείνος ο πρωταγωνιστής στο θεατρικό που θα έπαιζαν για να τιμήσουν τους επισκέπτες τους. Αγωνία ένιωθε να τον πλημμυρίζει για τα λόγια που έπρεπε να θυμηθεί, για την αποδοχή που θα είχε από τους θεατές του. Ήθελε τόσο, μα τόσο να τα καταφέρει. Να μπορέσει να εντυπωσιάσει, να τους δείξει πως κι αυτός έχει κάποια αξία, τι κι αν βρίσκεται πίσω από τα σίδερα μιας φυλακής; Άνθρωπος είναι. Ψυχή έχει. Τι κι αν πήρε λάθος δρόμο στη ζωή του; Όλοι κάποτε κάνουν λάθη...

Κι η στιγμή που όλοι περίμεναν έφτασε. Οι επισκέπτες πέρασαν τη βαριά, σιδερένια πύλη της φυλακής. Η πόρτα της μεγάλης αίθουσας εκδηλώσεων ξεκλείδωσε κι άνοιξε διάπλατα για πρώτη φορά. Μαθητές και δάσκαλοι γέμισαν το γιορτινά στολισμένο

χώρο. Οι κρατούμενοι μαθητές ένιωσαν φοβερή αμηχανία κι ούτε που τόλμησαν να σηκώσουν το βλέμμα να δουν τους ξένους από φόβο για την απόρριψη. Δεν άντεχαν να αντικρίσουν για μια ακόμη φορά βλέμματα επικριτικά, που άκριτα καταδίκάζαν...

Ο Λουίζ κάπου μέσα του την περίμενε αυτή την εξέλιξη. Τη δικαιολογούσε. Ποιοι ήταν, άλλωστε, αυτοί που μπορούσε κάποιος να τους δώσει σημασία; Δεν ήταν σαν τους υπόλοιπους μαθητές αυτοί. Ήταν οι ξένοι, οι απατεώνες, οι κακοποιοί, οι επικίνδυνοι. Κάθισε σε μια γωνιά και για μια στιγμή σκέφτηκε να μη βγει στη σκηνή καλύτερα. Όμως, πάλι, πώς ν' αφήσει τη δουλειά όλων να πάει χαμένη; Έναν κόμπο ένιωσε στο λαιμό όταν όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω του με πολλά ερωτηματικά και αμφισβήτηση. «Δεν θα το βάλω κάτω», σκέφτηκε. Θα δείξω πως δεν είμαστε αυτό που κάποιοι νομίζουν για μας. Θα παίζω κι ό,τι γίνεται! Είμαστε όλοι μαθητές, άλλωστε». Το χρωστώ στους δασκάλους μου! Κουράστηκαν για μας, μας πιστεύουν και πρέπει να τους κάνουμε περήφανους!»

Επιτέλους! Η μεγάλη στιγμή έφτασε! Τα φώτα της σκηνής άναψαν. Ο Λουίζ και οι υπόλοιποι κρατούμενοι μαθητές μάζεψαν όσο κουράγιο μπόρεσαν να βρουν και βγήκαν έτοιμοι να καταθέσουν την ψυχή τους. Ένα άτολμο, φοβισμένο θαρρείς χειροκρότημα έδωσε το έναυσμα για να ξεκινήσουν να παίζουν, εκείνη την ιστορία που μιλούσε για έναν άστεγο που κατάφερε κι έσωσε την... Πρωτοχρονιά!

Όλα, όμως, πήγαν καλά, έδωσαν τον καλύτερο τους εαυτό κι, όταν το έργο τέλειωσε, έκπληκτοι είδαν το κοινό τους να τους χειροκροτεί ενθουσιασμένο! Τότε ήταν που κάποιοι ανέβηκαν στη σκηνή και τους έσφιξαν τα χέρια! Ο Λουίζ βρήκε τότε το θάρρος και τους κοίταξε κατάματα. Στα βλέμματά τους δεν υπήρχε πια η

αμφισβήτηση, η απόρριψη, η περιφρόνηση. Φαίνονταν συγκινημένοι και έτοιμοι να ανοίξουν μια μεγάλη αγκαλιά για να κλείσει μέσα όλα τα παιδιά!

Τελικά μάλλον τα είχαν καταφέρει ο Λουίζ και οι φίλοι του. Κι όχι ως ηθοποιοί, ως άνθρωποι τα είχαν πάει καλύτερα! Γιατί, ναι! Είναι κι αυτοί άνθρωποι κι αξίζουν μια δεύτερη ευκαιρία στο όνειρο, την αγάπη, τη ζωή!

Τζουλιάνο-Αγγελος (μαθητής β' γυμνασίου)

Το διήγημα απέσπασε βραβείο στον Α' Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Δημιουργικής Γραφής που διοργάνωσε το Μεταπτυχιακό Τμήμα Δημιουργικής Γραφής του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας σε συνεργασία με τις εκδόσεις Γαβριηλίδη. Θέμα του διαγωνισμού η διαφορετικότητα - φυλετική, θρησκευτική, εθνική, κοινωνική, πολιτική, ιδεολογική, γλωσσική και κάθε άλλη- όπως αυτή εκδηλώνεται και βιώνεται τόσο στο σχολικό όσο και στο κοινωνικό περιβάλλον, όχι μόνο ως προσωπικό συναίσθημα αλλά και ως αποτυπωμένη συμπεριφορά.

☀ Στο Β' μέρος του βιβλίου, τους μαθητές εμπύχωσαν, καθοδήγησαν και μύησαν στη δημιουργική γραφή οι καθηγήτριες φιλόλογοι:

Αποστολία Κοτζαγιώτου & Σπυριδούλα Πατίλη

Ειδικό Αγροτικό Σοφρωνιστικό Κατάστημα Νέων Κασσαβέτειας

2023

Παράρτημα Γυμνασίου Νέας Αγχιάλου